

OPPRINNELSE

Også av Dan Brown

Med Robert Langdon

Inferno

Det tapte symbol

Da Vinci-koden

Engler og demoner

Iskaldt bedrag

Den digitale festning

DAN BROWN

EN ROBERT LANGDON-THRILLER

OPPRINNELSE

Oversatt av Kjell Jørgen Holbye, MNO

BAZAR

Bazar Forlag/Cappelen Damm AS
Postboks 1900 Sentrum
0055 Oslo
www.bazarforlag.no

Originaltittel: *Origin*

Copyright © Dan Brown 2017

Published in the United States by Doubleday, a division of Penguin Random House LLC, New York. All rights reserved.

Utgitt etter avtale med Sanford J. Greenburger Associates, Inc.

© Norsk utgave: Cappelen Damm AS, Oslo 2017

Oversatt fra engelsk av Kjell Jørgen Holbye

Utgitt av Bazar Forlag, et imprint i Cappelen Damm AS

«Tiger, tiger» er gjengitt etter Geir Uthaug's gjendiktning av William Blake:

Uskyldens og Erfaringens sanger, Aschehoug 1997

«Gud er død» er gjengitt etter Friedrich Nietzsche: *Den muntre vitenskapen*,
oversatt av Øystein Skar, Spartacus 2010

Omslagsdesign: Nic Oxby

Forfatterfoto: Dan Courter

Omslagsfoto: Spiraltrapp: © Adobe Stock/lulu, bybildet © Adobe
Stock/Onionastudio, DNA-streng © Ezumeimages/Dreamstime

Sats: Type-it AS, Trondheim

Trykk og innbinding: Livonia Print Sia

Trykt på: 70 g Holmen Book Cream, 1,8

ISBN 978-82-02-56249-6

Dette er en roman. Navn, personer, steder og hendelser er enten et produkt av forfatterens fantasi eller brukt fiktivt. Enhver likhet med faktiske personer, levende eller døde, eller steder, er tilfeldig.

Materialet i denne utgivelsen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser.

Uten særskilt avtale med Bazar Forlag er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring kun tillatt i den utstrekning det er hjemlet i loven eller gjennom avtale med Kopinor, interesseorganisasjonen for rettighetshavere til åndsverk. Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar eller inndragning og kan straffes med bøter og fengsel.

Til minne om min mor

*Vi må være villige til å kvitte oss
med det livet vi har planlagt, slik at vi kan
leve det livet som venter oss.*

– Joseph Campbell

Fakta

Alle referanser til kunstverk, arkitektur, steder, vitenskap og religiøse organisasjoner i denne romanen er hentet fra virkeligheten.

Prolog

Mens den eldgamle tannstangbanen klorte seg oppover den stupbratte stigningen, lot Edmond Kirsch blikket sveipe over den forrevne fjelltoppen over seg. I det fjerne, bygget inn i en stupbratt klippe, så det enorme steinklosteret ut til å henge i luften, som om det var en del av det loddrette stupet.

Den tidløse helligdommen i Katalonia i Spania hadde motstått den ubarmhjertige tyngdekraften i mer enn fire århundrer uten å svikte sin hensikt: å holde beboerne isolert fra den moderne verden.

Ironisk nok vil de være de første til å kjenne sannheten, tenkte Kirsch. Han lurte på hvordan de ville reagere. Historien hadde vist at Guds menn var de farligste i hele verden – særlig når deres guder ble truet. *Og jeg er i ferd med å stikke hånden inn i et vepsebol.*

Da toget nådde fjelltoppen, så Kirsch en enslig figur som ventet på ham på perrongen. Det inntørkede skjelettet av en mann var drapert i en tradisjonell katolsk prestekjole og hvit messeskjorte, og bar en prestekalott på hodet. Kirsch gjenkjente vertens knoklete trekk fra fotografier og kjente en uventet bølge av adrenalin.

Valdespino ønsker meg personlig velkommen.

Biskop Antonio Valdespino var en formidabel skikkelse i Spania – ikke bare en nær venn av og rådgiver til kongen, men en av landets mest aktive og innflytelsesrike forsvarere av tradisjonelle katolske verdier og konservativ politikk.

«Edmond Kirsch, antar jeg?» messet biskopen idet Kirsch gikk av toget.

«I egen person», sa Kirsch og smilte da han strakte ut armen for å trykke vertens beinete hånd. «Biskop Valdespino, jeg vil få takke Dem for å arrangere dette møtet.»

«Jeg setter pris på at De *ba om* det.» Biskopens stemme var kraftigere enn Kirsch ventet seg – klar og gjennomtrengende, som en kirkeklokke. «Det er ikke så ofte vi blir konsultert av vitenskapsmenn, og særlig ikke en så prominent som De. Denne veien, er De snill.»

Mens Valdespino geleidet Kirsch over perrongen, tok den kalde fjellufta tak i biskopens prestekjole.

«Jeg må tilstå», sa Valdespino, «at De ser annerledes ut enn jeg forestilte meg. Jeg forventet en akademiker, men De er ganske ...» Han lot blikket sveipe over gjestens glatte Kiton K50-dress og Barker-sko i strutseskinn med en snev av misbilligelse. «'Hipp', antar jeg det kalles.»

Kirsch smilte høflig. *Ordet «hipp» gikk av moten for flere tiår siden.*

«Jeg har lest om hva De har oppnådd», sa biskopen, «men jeg er fremdeles ikke helt sikker på hva det egentlig er De driver med.»

«Jeg spesialiserer meg i spillteori og datamodellering.»

«Så De lager dataspillene som barna leker med?»

Kirsch hadde på følelsen at biskopen spilte uvitende i et forsøk på å være sjarmerende. Mer presist visste Kirsch at Valdespino var fryktinngytende velinformert når det gjaldt teknologi og ofte advarte mot farene ved den. «Nei, sir, spillteori er faktisk et område av matematikken som studerer mønstre for å kunne predikere fremtiden.»

«Å, nettopp. Jeg tror jeg har lest et sted at De forutså en europeisk finanskrise for noen år siden? Da ingen ville høre, reddet De situasjonen ved å finne opp et dataprogram som gjenoppvekket EU fra de døde. Hva var det berømte sitatet? 'Trettitre år gammel er jeg på samme alder som Jesus da han gjenoppsto.'»

Kirsch skuttet seg. «En dårlig analogi, Deres nåde. Jeg var ung.»

«Ung?» Biskopen klukklo. «Og hvor gammel er De nå? Først, kanskje?»

«Så vidt.»

Den gamle mannen smilte mens den sterke vinden fortsatte å få kjortelen til å bølge rundt ham. «Vel, de fromme skulle arve jorden, men i stedet har den gått til de unge – de med tekniske ferdigheter, de som stirrer inn i skjermer heller enn å granske sin egen sjel. Jeg må innrømme at jeg ikke hadde trodd at jeg skulle ha noen grunn til å møte den unge mannen som leder an. De kaller Dem en *profet*, vet De.»

«I Deres tilfelle en ikke særlig god en, Deres nåde», svarte Kirsch. «Da jeg ba om et privat møte med Dem og kollegene Deres, kalkulerte jeg sjansen for at De ville svare ja, til tjue prosent.»

«Og som jeg sa til mine kolleger, de gudfryktige kan alltid ha for-

del av å høre på de ikke-troende. Ved å lytte til djevelens stemme kan vi bedre forstå Guds røst.» Den gamle mannen smilte. «Jeg spøker, naturligvis. Vær snill å unnskyldte en gammel manns sans for humor. Noen ganger tenker jeg ikke over hva jeg sier.»

Med det strakte biskopen ut armen. «De andre venter. Denne veien, er De snill.»

Kirsch så i retningen de skulle. En enorm borg i grå stein balanserte på kanten av en forreven klippe som stupte tusen meter ned i et frodig teppe av skogkledde berg. Høyden gjorde ham nervøs, og Kirsch tok blikket fra avgrunnen, fulgte etter biskopen langs en ujevn sti langs klippen og tenkte på møtet som lå foran ham.

Kirsch hadde bedt om at tre prominente religiøse ledere som nettopp hadde deltatt på en konferanse her, skulle delta.

Verdensreligionenes parlament.

Siden 1893 hadde hundrevis av religiøse ledere fra nesten tretti verdensreligioner med jevne mellomrom kommet sammen på forskjellige steder for å tilbringe en uke med dialog mellom religionene. Deltakerne omfattet et bredt utvalg av innflytelsesrike kristne prester, jødiske rabbinere og islamske mullaer fra hele verden, i tillegg til hinduistiske *pujarier*, buddhistiske *bhikkuer*, jansenister, sikher og andre.

Parlamentets selverklarte mål var «å kultivere harmoni mellom verdens religioner, bygge bro mellom forskjellige åndelige retninger og feire alle trosretningers fellesskap».

En edel søken, tenkte Kirsch, selv om han anså det som en fåfengt øvelse – en meningsløs leting etter tilfeldige likhetstrekk i en lapskaus av eldgamle dikt, fabler og myter.

Mens biskop Valdespino førte ham langs stien, kikket Kirsch nedover fjellsiden med en hånlig tanke i hodet: *Moses gikk opp på et fjell for å motta Guds Ord ... og jeg har gått opp på et fjell for å gjøre det stikk motsatte.*

Kirsch' motivasjon for å klatre opp dette fjellet, hadde han sagt til seg selv, var at han var etisk forpliktet til det, men han visste at det lå en solid dose hybris bak dette besøket – han var ivrig etter å føle tilfredsstillelsen av å sitte overfor disse geistlige og varsle om deres snarlige undergang.

Dere har hatt deres mulighet til å definere vår sannhet.

«Jeg så på CV-en Deres», sa biskopen plutselig og streifet Kirsch med blikket. «Jeg ser at De er uteksaminert fra Harvard?»

«Lavere grad, ja.»

«Jeg forstår. Jeg leste nylig at det for første gang er flere ateister og agnostikere blant de nye studentene enn troende. Av alle religioner. En statistikk som sier mye, Mr. Kirsch.»

Hva kan jeg si? hadde Kirsch lyst til å svare, *studentene våre blir stadig smartere.*

Vinden blåste sterkere da de nådde den eldgamle steinbygningen. I det svake lyset i inngangspartiet til bygningen var luften stinn av den tunge lukten av brennende røkelse. De to mennene gikk gjennom en labyrint av mørke ganger, og Kirsch' øyne kjempet for å tilpasse seg halvmørket der han fulgte etter den innsvøpte verten. Til slutt kom de fram til en påfallende liten tredør. Biskopen banket på, dukket og gikk inn mens han gestikulerte at gjesten skulle følge etter.

Kirsch trådte usikkert over terskelen.

Han befant seg i et rektangulært rom der alle de høye veggene var dekket av eldgamle, skinninnbundne bøker. Flere frittstående bokhyller sto ut fra veggene lik ribbein, med støpejerns radiatorer som skramlet og hveste innimellom, noe som ga et nifst inntrykk av at rommet var levende. Kirsch hevet blikket til galleriet med det overdådige rekkverket som gikk langs andre etasje, og visste uten fnugg av tvil hvor han befant seg.

Det berømte biblioteket i Montserrat, innså han, overrumplet over å ha fått adgang. Ryktet sa at dette hellige rommet inneholdt unikt sjeldne tekster som bare munkene som hadde viet livet sitt til Gud og levde avsondret her på fjellet, hadde adgang til.

«De ba om diskresjon», sa biskopen. «Dette er vårt mest avsondrede rom. Meget få fremmede har noensinne vært her.»

«Et stort privilegium. Takk.»

Kirsch fulgte etter biskopen til et stort trebord der to eldre menn ventet. Mannen til venstre så ut som han tilhørte en annen tid, med trette øyne og et matt, hvitt skjegg. Han var kledd i en skrukkete, sort dress, hvit skjorte og filthatt.

«Dette er rabbiner Yehuda Köves», sa biskopen. «Han er en fremtredende jødisk filosof som har gjort et omfattende arbeid med kabbalistisk kosmologi.»

Kirsch strakte armen over bordet og trykket høflig rabbiner Köves' hånd. «En glede å møte Dem, sir», sa Kirsch. «Jeg har lest

bøkene Deres om kabbala. Jeg kan ikke si at jeg forsto så mye, men jeg har lest dem.»

Köves nikket vennlig og tørket øynene med et hvitt lommetørkle.

«Og her», fortsatte biskopen med en håndbevegelse mot den andre mannen, «har De den respekterte *allama* Syed al-Fadl.»

Den høyt aktede islamske lærde reiste seg og smilte bredt. Han var lav og bred og hadde et jovialt ansikt som ikke passet til de mørke, gjennomtrengende øynene. Han var kledd i en enkel, hvit kaftan. «Og Mr. Kirsch, jeg har lest *Deres* spådommer om menneskehetens fremtid. Jeg kan ikke si at jeg er *enig* i dem, men jeg har lest dem.»

Kirsch smilte elskverdig og trykket mannens hånd.

«Og vår gjest, Edmond Kirsch», konkluderte biskopen overfor sine to kolleger, «er, som dere vet, en høyt respektert informatiker, spillteoretiker, oppfinner og noe av en profet i teknologiens verden. Gitt hans bakgrunn, var jeg overrasket over at han ønsket å snakke med oss tre. Derfor vil jeg nå la Mr. Kirsch forklare grunnene til at han er kommet.»

Med det tok biskop Valdespino plass mellom sine to kolleger, foldet hendene og kikket forventningsfullt opp på Kirsch. De tre satt rett overfor ham, lik et tribunal, og skapte en atmosfære som lignet mer på en inkvisisjon enn et vennligsinnet møte mellom lærde. Biskopen hadde ikke engang satt fram en stol til ham, innså Kirsch.

Synet av de tre gamle mennene overfor ham moret Kirsch mer enn det skremte ham. *Så dette er den hellige treenighet jeg ba om. De tre vise menn.*

Kirsch tok en pause for å få et overtak, gikk bort til vinduet og så ut over det praktfulle panoramaet. Et solfylt lappeteppe av eldgamle beitemarker strakte seg gjennom en dyp dal som ledet til de forrevne toppene i Collserola-fjellkjeden. Flere kilometer bortenfor, ute over Det baleariske hav, hadde en truende banke av stormskyer begynt å samle seg.

Passende, tenkte Kirsch og så for seg turbulensen han snart ville forårsake i dette rommet, og i verden utenfor.

«Mine herrer», begynte han og snudde seg plutselig mot dem. «Biskop Valdespino har så vidt jeg forstår allerede overbrakt min forespørsel om absolutt diskresjon. Før vi fortsetter, vil jeg bare

gjøre det klart at det jeg er i ferd med å dele med dere, må holdes strengt hemmelig. For å si det enkelt, ber jeg dere om å avgi et taushetsløfte. Er vi enige?»

Alle de tre mennene nikket bekreftende, noe Kirsch visste var overflødig, uansett. *De kommer til å ville begrave disse opplysningene – ikke kringkaste dem.*

«Jeg er her i dag», begynte Kirsch, «fordi jeg har gjort en vitenskapelig oppdagelse jeg tror vil forbløffe dere. Det er noe jeg har arbeidet med i årevis, i håp om å finne svar på to av den menneskelige erfarings mest fundamentale spørsmål. Nå da jeg har lykket, har jeg kommet til nettopp dere fordi jeg tror disse opplysningene vil påvirke de *troendes* verden på en grunnleggende måte. Kanskje vil det jeg har å si, skape en omveltning som bare kan beskrives som – splittende. For øyeblikket er jeg den eneste personen i verden som vet det jeg nå skal fortelle dere.»

Kirsch stakk hånden inn under dressjakken og trakk fram en stor mobiltelefon – en han hadde designet og bygget for å dekke sine unike behov. Telefonen hadde et deksel i en fargerik mosaikk, og han satte den opp foran de tre mennene som et tv. Om et øyeblikk skulle han bruke apparatet til å koble seg opp mot en høysikret server, taste inn passordet på førtisju tegn og strøomme en direktesendt presentasjon for dem.

«Det dere snart vil få se», sa Kirsch, «er en røff utgave av en kunngjøring jeg håper å dele med verden – om omtrent en måned. Men før jeg gjør det, ville jeg konsultere noen av verdens mest innflytelsesrike religiøse tenkere, for å få innsikt i hvordan nyheten vil bli mottatt av dem som vil bli sterkest påvirket av den.»

Biskopen sukket høyt, mer av kjedsomhet enn bekymring etter lyden å dømme. «En fascinerende innledning, Mr. Kirsch. De snakker som om det De skal vise oss, hva det nå er, vil skake verdens religioner i grunnvollene.»

Kirsch så seg rundt i det eldgamle oppbevaringsstedet for hellige tekster. *Det vil ikke skake deres grunnvoller. Det vil knuse dem.*

Kirsch så granskende på mennene han hadde foran seg. Det de ikke visste, var at han planla å publisere denne presentasjonen i en nøye koreografert begivenhet som ville lamslå verden – om bare tre dager. Når han gjorde det, ville folk over hele verden innse at alle verdens religioner faktisk hadde én ting til felles.

Alle tok fullstendig feil.

Kapittel 1

Professor Robert Langdon så granskende opp på den over ti meter høye hunden som satt midt på plassen. Dyrets pels var et levende teppe av gress og velduftende blomster.

Jeg prøver å elske deg, tenkte han. *Jeg gjør virkelig det.*

Langdon grunnet over skapningen en stund til og fortsatte deretter langs en gangbro før han gikk ned en bred trapp med ujevne trinn som var designet for å rive den besøkende ut av sin vante rytme og ganglag. *Oppdraget fullført*, fastslo Langdon idet han nesten snublet to ganger i de ujevne trinnene.

Ved foten av trappen stanset Langdon plutselig opp og stirret på en gigantisk gjenstand som ruvet foran ham.

Nå har jeg sett alt.

En enorm sort enke tårnet seg opp foran ham. De slanke beina holdt oppe en rund kropp som befant seg nesten ti meter oppe i luften. Fra edderkoppens underkropp hang en eggsekk av metallnetting fylt med glasskuler.

«Hun heter Maman», var det en stemme som sa.

Langdon senket blikket og så en slank mann som sto under edderkoppen. Han hadde på seg en *sherwani* i sort brokade og hadde en nesten komisk Salvador Dalí-snurrebart.

«Mitt navn er Fernando», fortsatte han, «og jeg er her for å ønske velkommen til museet.» Mannen lot blikket sveipe over navneskiltene på bordet foran seg. «Navnet, vær så snill?»

«Ja visst. Robert Langdon.»

Mannen så raskt opp. «Å, jeg beklager så meget! Jeg kjente Dem ikke igjen, sir!»

Jeg kjenner meg nesten ikke igjen selv, tenkte Langdon og beveget seg stivt mot bordet i sort livkjole, hvit sløyfe og hvit vest. *Jeg ser ut som jeg synger i studentersangforeningen*. Langdons klassiske kjole og hvitt var nesten tretti år gammel, en levning fra den gang han var medlem i Ivy-klubben på Princeton, men takket være det daglige regimet med svømmetrening passet plagget ham fremde-

les ganske godt. I hastverket med å pakke hadde Langdon grepet tak i feil klespose, og den sedvanlige smokingen hadde blitt igjen hjemme.

«Det sto sort og hvitt på invitasjonen», sa Langdon. «Jeg håper kjole og hvitt er passende?»

«Kjole og hvitt er klassisk! De ser fantastisk ut!» Mannen pilte bort til ham og festet et navneskilt til Langdons jakkeslag.

«Det er en ære å møte Dem, sir», sa bartemannen. «De har selvsagt besøkt oss før?»

Langdon kikket inn mellom edderkoppbeina på den glitrende bygningen foran dem. «Faktisk ikke, må jeg innrømme.»

«Ikke?» Mannen lot som om han var i ferd med å falle av sjokket. «De er ikke en beundrer av moderne kunst?»

Langdon hadde alltid likt *utfordringen* ved moderne kunst – først og fremst utforskningen av årsaken til at enkelte verk ble ansett som mesterverker: Jackson Pollocks dryppebilder; Andy Warhols *Campbell's Soup*-bokser; Mark Rothkos enkle fargerektangler. Likevel var Langdon mye mer komfortabel når han fikk diskutere den religiøse symbolismen hos Hieronymus Bosch eller penselarbeidet til Francisco de Goya.

«Jeg heller mer til det klassiske», svarte Langdon. «Jeg har større sans for da Vinci enn de Kooning.»

«Men da Vinci og de Kooning er så *like*!»

Langdon smilte tålmodig. «Da har jeg tydeligvis en del å lære om de Kooning.»

«Da har De kommet til rett sted!» Mannen veivet med armene mot den enorme bygningen. «I dette museet vil De finne en av de fineste samlingene moderne kunst i hele verden! Jeg håper De vil like den.»

«Det har jeg tenkt», svarte Langdon. «Jeg skulle bare ønske at jeg visste *hvorfor* jeg er her.»

«De og alle andre!» Mannen lo muntert og ristet på hodet. «Verden Deres har vært svært hemmelighetsfull med hensyn til kveldens begivenhet. Ikke engang de ansatte ved museet vet hva som skal skje. *Mysteriet* er halve moroa – ryktene svirrer! Det er flere hundre gjester der inne – mange berømtheter – og ingen har *noen som helst* anelse om hva som står på programmet i kveld.»

Nå gliste Langdon. Svært få verter i verden ville ha mot til å sende ut en invitasjon i siste liten der det i grunnen bare sto: *Lør-*

dag kveld. Vær der. Tro meg. Og enda færre ville være i stand til å overtale hundrevis av VIP-er til å slippe alt de hadde i hendene og fly til *Nord-Spania* for å delta.

Langdon gikk ut mellom edderkoppbeina og fortsatte langs gangstien mens han kikket opp på et enormt, rødt banner som vaiet over hodet hans.

EN KVELD MED EDMOND KIRSCH

Edmond har iallfall aldri manglet selvtillit, tenkte Langdon og smilte for seg selv.

For omtrent tjue år siden hadde Eddie Kirsch vært en av Langdons første studenter ved Harvard – en datanerd med en uryddig hårmanke som var interessert i koder og derfor hadde funnet veien til Langdons førsteårskurs: Koder, chiffer og symbolenes språk. Langdon hadde blitt dypt imponert over Kirsch' sofistikerte intellekt, og selv om Kirsch til slutt forlot semiotikkens støvete verden til fordel for informatikkens løfterike fremtid, hadde han og Langdon utviklet et student–lærer-forhold som gjorde at de hadde holdt kontakten i de tjue årene som hadde gått siden Kirsch avla eksamen.

Nå har studenten gått forbi sin lærer, tenkte Langdon. *Med mange lysår.*

Nå var Edmond Kirsch en verdensberømt eksentriker – en informatiker, fremtidsforsker, oppfinner og gründer som også var milliardær. Førtiåringen var opphavsmannen til et forbløffende antall avanserte teknologier som alle representerte viktige gjennombrudd på områder som spente fra robotteknologi, studier av hjernen, kunstig intelligens til nanoteknologi. Og hans treffsikre spådommer om fremtidige teknologiske gjennombrudd hadde skapt en aura av mystikk rundt mannen.

Langdon mistenkte at Kirsch' nesten nifse evne til å prognostisere hadde å gjøre med hans overveldende brede kunnskap om verdenen som omga ham. Så lenge Langdon kunne huske, hadde Edmond vært en fullstendig umettelig bibliofil som leste alt han kom over. Mannens lidenskap for bøker og hans evne til å absorbere det han leste, overgikk alt Langdon noensinne hadde sett.

De siste årene hadde Kirsch bodd for det meste i Spania. Han

skyldte på en kjærlighetsaffære med landets «gamle verden»-sjarm, avantgarde-arkitektur, eksentriske ginbarer og perfekt vær.

Én gang i året, da Kirsch kom til Cambridge for å foredra på MIT Media Lab, spiste de to sammen på et av de nye, trendy stedene i Boston som Langdon aldri hadde hørt om. De snakket aldri om teknologi; Kirsch ville aldri diskutere noe annet enn kunst med Langdon.

«Du er min forbindelse til kulturlivet, Robert», spøkte han ofte med. «Min egen private bachelor i kunstverdenen, i dobbel forstand!»

Den spøkefulle hentydningen til Langdons sivilstatus var spesielt ironisk ettersom den kom fra en annen ugift mann, som avviste monogami som en «fornærmelse mot evolusjonen» og hadde blitt fotografert sammen med en skokk supermodeller gjennom årene.

Siden Kirsch hadde et rykte som en innovatør innen informatikk, ville det være lett å se ham for seg som en tilknapnet nerd. Men i stedet hadde han skapt seg et image som moderne popikon som pleide omgang med kjendiser, kledde seg i siste mote, hørte på undergrunnsmusikk for de innvidde og samlet uvurderlig impresjonistisk og moderne kunst. Kirsch sendte ofte eposter til Langdon og ba om råd om nye kunstgjenstander han vurderte til samlingen sin.

Og så gjorde han nøyaktig motsatt, sa Langdon til seg selv.

For omtrent et år siden hadde Kirsch overrasket Langdon ved å spørre ham ikke om kunst, men om Gud – et merkelig valg av tema for en selverklært ateist. Over en tallerken med grillribbe på Tiger Mama i Boston hadde Kirsch forhørt Langdon om de viktigste troselementene i forskjellige verdensreligioner, særlig skapelsesberetningene.

Langdon hadde gitt ham en solid innføring i aktuelle trosretninger, fra jødedommens, kristendommens og islams felles skapelsesberetning til hinduismens fortellinger om Brahma, babylonernes historie om Marduk og mange flere.

«Jeg er nysgjerrig», sa Langdon idet de forlot restauranten. «Hvorfor er en fremtidsforsker så interessert i fortiden? Betyr dette at den berømte ateisten endelig har funnet Gud?»

En hjertelig latter hadde unnsuppet Edmond. «Ren ønsketenkning! Jeg bare sjekker ut konkurrentene, Robert.»

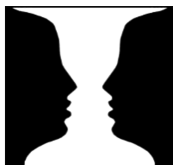
Langdon smilte. *Typisk*. «Vel, vitenskap og religion er ikke konkurrerende, det er bare snakk om to forskjellige språk som prøver å fortelle den samme historien. Det er plass til begge i denne verden.»

Etter møtet hadde Edmond ikke tatt kontakt på nesten et år. Og så, ut av det blå, for tre dager siden, hadde Langdon mottatt en FedEx-konvolutt med en flybillett, en hotellreservasjon og et håndskrevet kort der Edmond ba ham innstendig om å komme på arrangementet i kveld. Det sto: «Robert, det ville bety mye for meg om du av alle kunne komme. Dine innsikter under vår seneste samtale hjalp til med å gjøre denne kvelden mulig.»

Langdon var forvirret. Han kunne ikke skjønne hvordan den kvelden i det hele tatt kunne være relevant for en begivenhet arrangert av en fremtidsforsker.

FedEx-konvolutten inneholdt også et sort-hvitt-bilde av to mennesker som sto overfor hverandre. Kirsch hadde skrevet et kort dikt til Langdon.

Robert,
Når vi møtes fjes til fjes
vil tomrommet kunne ses.
– Edmond

Langdon smilte da han så bildet – en smart hentydning til en episode Langdon hadde vært involvert i flere år tidligere. Silhuetten av et alterbeger, eller gralsbeger, viste seg i tomrommet mellom de to ansiktene.

Nå sto Langdon utenfor museet, ivrig etter å finne ut hva den tidligere studenten hans var i ferd med å kunngjøre. En lett bris tok tak i jakkeskjøtene mens han beveget seg på betonggangveien som slynget seg langs bredden av Nervión-elven, som en gang hadde vært livsnerven i en blomstrende industriby. Luften luktet svakt av kobber.

Da Langdon rundet en sving på gangveien, tillot han seg endelig å ta en kikk på det enorme, skinnende museet. Det var umulig å ta inn hele strukturen med ett blikk. I stedet lot han det vandre fram og tilbake langs de bisarre, langstrakte formene.

Denne bygningen bryter ikke bare reglene, tenkte Langdon. Den overser dem fullstendig. Et perfekt sted for Edmond.

Guggenheim-museet i Bilbao i Spania så ut som om det hadde sitt utspring i hallusinasjonene til et romvesen – en virvlende kollasj av vindskjeve metallformer som så ut som de var stablet nærmest tilfeldig oppå hverandre. Den kaotiske massen av former som strakte seg ut i det fjerne, var dekket av over tretti tusen titanplater som skinte som fiskeskjell og gjorde at strukturen ga inntrykk av å være organisk og samtidig utenomjordisk, som om en futuristisk kjempe hadde kravlet opp av vannet for å sole seg på elvebredden.

Da bygningen ble avduket i 1997, hadde *The New Yorker* hyllet arkitekten, Frank Gehry, for å ha designet «et fantastisk drømmeskip av bølgende former i en kappe av titan», mens andre kritikere verden rundt utgytte: «Den største bygningen i vår tid!», «Vilter briljans!», «En fantastisk arkitektonisk bragd!»

Siden museets åpning hadde dusinvis av andre «dekonstruktivistiske» bygninger blitt reist – Disney-konsertersalen i Los Angeles, BMW World i München, og til og med det nye biblioteket ved Robert Langdons eget *alma mater*. Hver av dem var svært ukonvensjonelle i design og konstruksjon, men likevel tvilte Langdon på om noen av dem kunne måle seg med Guggenheim i Bilbao når det gjaldt ren sjokkeffekt.

Idet Langdon nærmet seg, virket det som om den titanbelagte overflaten endret seg for hvert skritt og fremviste en ny personlighet for hver ny vinkel. Nå kom museets mest dramatiske illusjon til syne. Fra dette perspektivet så det utrolig nok ut som om hele den kolossale konstruksjonen fløt på vannet, drivende på en «uendelig» lagune som skvulpet mot museets yttervegger.

Langdon tok en kort pause for å beundre effekten før han begynte å krysse lagunen via den minimalistiske gangbroen som krummet seg over den glassaktige vannflaten. Han var bare halvveis over da en høy vislelyd fikk ham til å skvette. Den kom nedenfra. Han bråstanset akkurat idet en virvlende sky av tåkedis begynte å fosse ut fra under gangbroen. Det tykket tåkesløret seg opp rundt

ham før det beveget seg ut over lagunen, rullet mot museet og omsluttet den nederste delen av hele strukturen.

Tåkeskulpturen, tenkte Langdon.

Han hadde lest om verket av den japanske kunstneren Fujiko Nakaya. At den var konstruert i et medium av synlig luft, gjorde «skulpturen» revolusjonerende, en vegg av tåke som materialiserte seg og løste seg opp etter en tid; og fordi vinden og de atmosfæriske forholdene aldri var identiske, ville skulpturen være forskjellig hver gang den kom til syne.

Det sluttet å visle under gangbroen, og Langdon så på mens veggen av tåke la seg lydløst over lagunen, slyngende og krypende, som om den var levende. Effekten var både eterisk og desorienterende. Hele museet så nå ut til å sveve over vannet, vektløst hvilende på en sky – et spøkelsesskip som hadde fart vill på havet.

Idet Langdon skulle til å begynne å gå igjen, ble den stille vannflaten brutt av en serie små utbrudd. Plutselig skjøt fem flammende søyler mot himmelen over lagunen, med en tordnende lyd som minnet om rakettmotorer som brøt gjennom tåkedisen og kastet skinnende lysglimt mot museets titanoverflate.

Langdons egen smak i arkitektur gikk mer i retning av klassiske museer som Louvre eller Prado, men da han betraktet tåken og flammene som svevde over lagunen, kunne han ikke tenke på et mer passende sted enn dette ultramoderne museet til å huse arrangementet til en mann som elsket kunst og innovasjon, og som kunne forutse fremtiden så klart.

Nå, mens han gikk fort gjennom disen, nærmet Langdon seg museets inngangsparti – en uhellsvanger, mørk åpning i den reptillignende strukturen. Idet han nærmet seg terskelen, hadde Langdon en urolig følelse av å entre dragens gap.